

[AM2022.03.07Ø]

Retten i Odenses 10. afdelings KENDELSE - 13. januar 2021 - 10-9384/2021 - 2300-10167-00009-20

Anklagemyndigheden mod T , født 1978

Ingen var mødt eller indkaldt.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om, at de omhandlede påbud/ forbud opretholdes.

T har nedlagt påstand om, at påbuddet ophæves.

T har forklaret, at han ved dom af 8. februar 2013 blev idømt 4 års fængsel, og at han afsonede fuld tid, fordi han havde svært ved at komme ud og klare sig selv. Han var ked af det og helt ødelagt over det, som var sket. Desuden mistede han alt, hvad han ejede, og han skulle starte helt forfra.

Han var i sexologisk behandling fra august 2013 til indtil 2019. Han valgte selv at forlænge behandlingen til 2019, og han valgte selv at stoppe behandlingen i 2019. Behandleren syntes, at det var i orden, at han stoppede.

Han søgte i 2019 ophævelse af forbuddet, fordi han ønskede at begynde på en uddannelse. Det blev ikke til noget, og han har ikke efterfølgende søgt ind på samme eller andre uddannelser.

Han bor i en campingvogn. Han har ikke anden fast bolig eller lejlighed. Huslejen er billig, og han skulle væk fra Ribe, hvor folk råbte ad ham på gaden. Med tilsynene fra politiet foretrækker han også at bo for sig selv. Politiet har også opsøgt hans arbejdsplads en gang, hvor han ikke var hjemme. Derefter var han nødt til at stoppe derude pga. det psykiske pres. Han føler, at hans liv er på standby, og han vil gerne have forbuddet ophævet, så han kan komme videre med sit liv.

Det, han blev dømt for i 2013, skete i en kaotisk periode i hans liv med arbejdsskade, stofmisbrug og skænderier med ekskone. Han havde røget hash fra, at han var 16 år, indtil afsoning. Efterfølgende har han ikke rørt det. Han havde fra sit arbejde fået en skade i ryggen. I fængslet fik han lægeordineret morfin pga. ryggen. Det får han ikke længere.

Han er uddannet industrislagter, men det kan han ikke længere. Det er for hårdt. Nu vil han gerne starte forfra. Hvis forbuddet bliver ophævet, skal han først have styr på sin mave, på sin angst og på sin diabetes. Så vil han gerne se fremad og i gang med at studere.

Han føler, at han bliver ved med at skulle stå til ansvar for noget, som skete for mange år siden, da han var et andet sted i sit liv. Politiet følger ham overalt. Det er svært at leve sådan. Han ønsker heller ikke at skjule forbuddet og tilsynet. Det har han ikke psyke til længere. Så kommer han tilbage til det, han kommer fra, og det ønsker han ikke. Som det er nu, er han nødt til at fabrikere løgne for nye mennesker i hans liv. Det er hårdt og kaotisk, og han vil gerne passe på sig selv. Når politiet kommer, banker de på, og hvis han ikke er hjemme, finder de ham i garagen, hvor han tit går og nusser med små firehjulede ATV-motorcykler. Så lukker han dem ind, så de kan kigge sig omkring og se, at der ikke er nogen under 18 år. De kontrollerer ikke hans telefon eller computer.

Der blev foreholdt fra afhøringsrapport af 18. september 2020, bilag 4, side 2, 3. afsnit, hvoraf fremgår følgende:

"Det går T meget på, at han er blevet klandret for, at have modtaget 6 års sexologisk behandling. Den eneste grund til, at han har ønsket så lang en samtaleperiode har været muligheden for at have social kontakt til et andet menneske."

Afhørte forklarede hertil, at det var en del af det, men ikke det hele. Han ønsker forbuddet og tilsynet ophævet, så han kan komme videre i sit liv. Det påvirker ham og fastholder under et stort psykisk pres. Han vil gerne have orden på maven og hovedet og få en uddannelse med noget arbejde, som ikke er for fysisk krævende. Han syntes ikke, at det er rimeligt, at han under den seneste behandling af sagen blev klandret for være fortsat i sexologisk behandling i 6 år.

Han har boet på sin nuværende adresse siden september 2017. Han har modtaget kontanthjælp siden løsladelsen i november 2016. Han har ikke nogen kæreste eller samlevende, men en god relation til sine naboer.

Anklagemyndigheden har til støtte for sin påstand navnlig henvist til forholdenes karakter og grovhed.

Forsvareren har til støtte for sin påstand navnlig henvist til, at der snart er gået 9 år, og at det herefter følger af Højesterets afgørelse i TFK 2020.730, at der ikke længere er grundlag for at fastholde pålægget.

Der afsagdes

KENDELSE

Ved dom af 8. februar 2013 blev T idømt 4 års fængsel for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, til dels jf. stk. 3, jf. § 224, dels jf. § 21 og § 223, stk. 1, samt § 235, stk. 2. Det fremgår af dommen, at han bl.a.

blev fundet skyldig i på sin bopæl at have skaffet sig anden kønslig omgængelse end samleje med sin steddatter født maj 1999. Han havde således flere gange om ugen - undtagen når hun havde samvær med sin far - i perioden fra 1. januar 2006 til 18. juni 2010 slikket hende i skridtet, stukket en finger op i hendes skede og berørt hendes skede og klitoris med sin erigerede penis. Han blev endvidere fundet skyldig i én gang at have forsøgt at opnå samleje med hende, ligesom han fra den 18. juni 2010 til den 8. maj 2011 på sin nye bopæl i mindst tre tilfælde have skaffet sig anden kønslig omgængelse end samleje med hende ved at slikke hende i skridtet og inføre en dildo i hendes skede og manipulere den ud og ind.

T blev herudover fundet skyldig i på et tidspunkt i 2009 at have forsøgt at skaffe sig samleje og at have skaffet sig anden kønslig omgængelse end samleje med steddatterens klassekammerat født september 1999. Han slikkede hende i skridtet, mens han onanerede, og senere forsøgte han at trænge op i hendes skede med sin erigerede penis, hvilket mislykkedes, da han mistede erektionen.

T har under sagens behandling i 2013 forklaret, at episoden med steddatterens klassekammerat fandt sted på bopælen i forbindelse med, at klassekammeraten skulle overnatte hos steddatteren, og at han foretog en del af de beskrevne handlinger over for pigerne, mens de begge var til stede.

T ønsker at få ophævet pålægget, fordi tilsynet fastholder ham under et psykisk pres, og han ønsker at komme videre i forhold til bolig, uddannelse og arbejde.

Grovheden og karakteren af de forhold, som T er fundet skyldig i, taler med betydelig vægt for at opretholde pålægget, hvis formål er at beskytte piger og unge kvinder under 18 år.

Efter en afvejning af dette over for den tid, der er gået siden afsigelsen af dommen af 8. februar 2013 og gerningstidspunkterne for de seksuelle krænkelser fra den 1. januar 2006 til den 16. april 2012, sammenholdt med baggrunden for ønsket om at få pålægget ophævet, finder retten efter en samlet vurdering, at pålægget skal opretholdes.

Det kan ikke føre til et andet resultat, at der ikke har været recidiv i perioden efter løsladelsen den 15. april 2016, og at der pga. nye regler på området efterfølgende er pålagt tilsyn.

Retten tager derfor anklagemyndighedens påstand til følge.

Derfor bestemmes:

Pålægget i dommen af 8. februar 2013 opretholdes.

T skal betale sagens omkostninger.

Retten fastsatte salæret til den beskikkede advokat, advokat Hanne Ziebe, til 5.430 kr.

Franjo Stojanovski

dommer

.....

Østre Landsrets 2. afdelings KENDELSE - 7. marts 2022 - S-151-22

Som dommere fungerede landsdommerne Nicolai Uggerhøj-Winther, Kaspar Linkis og Anna Rudolf (kst.), førstnævnte som rettens formand.

Anklagemyndigheden mod T , født 1978, (advokat Hanne Mogensen Ziebe)

Ingen var indkaldt eller mødt.

Det tidligere fremlagte og de modtagne bilag var til stede.

Endvidere fremlagdes anklagemyndighedens mail af 3. marts 2022 med bilag samt mail fra advokat Hanne Mogensen Ziebe af 3. marts 2022 med supplerende bemærkninger.

T har kæret Retten i Odenses kendelse af 13. januar 2022, hvorefter pålægget i dommen af 8. februar 2013 opretholdes.

Anklagemyndigheden har påstået byrettens kendelse stadfæstet.

Vestre Landsret har ved kendelse af 18. november 2019 truffet afgørelse om opretholdelse af pålægget i dommen af 8. februar 2013.

Landsretten finder, at der fortsat ikke foreligger oplysninger, der giver grundlag for at imødekomme anmodningen om beskikkelse af advokat Hanne Mogensen Ziebe som advokat for T .

Efter votering afsagdes

Kendelse

Sagen angår spørgsmålet om opretholdelse af det forbud mod at lade piger under 18 år tage ophold i sin bolig eller uden politiets tilladelse selv at tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig piger under 18 år, som T blev pålagt ved dom af 8. februar 2013, hvorved han blev idømt 4 års fængsel for overtrædelse af dagældende straffelovs § 222, stk. 2, til dels jf. stk. 3, jf. § 224, til dels jf. § 21, og § 223, stk. 1, og § 235, stk. 2.

De pådømte forhold er begået over en længere periode, mens de forurettede børn opholdt sig i Ts hjem. Der var herunder tale om omfattende og gentagne overgreb på hans daværende steddatter, fra hun var seks et halvt år gammel, som fandt sted flere gange om ugen, når steddatteren var hjemme på bopælen. Overgrebene fortsatte i mindst tre tilfælde i Ts nye bolig, efter at han var flyttet fra barnets moder. Han blev endvidere dømt for at have begået seksuelle krænkelser af et andet barn under 12 år, der var på besøg i hans hjem.

Det fremgår af sagens oplysninger, at T har deltaget i et sexologisk behandlingsforløb fra august 2013 til september 2019. Det fremgår af en erklæring af 18. november 2021 fra overlæge X, at det er indtrykket, at T har profiteret af behandlingsforløbet, således at recidivrisikoen for ny ligeartet kriminalitet er mindsket. Politiet har udført jævnlige tilsyn fra den 11. marts 2020, der ikke har givet anledning til mistanke om overtrædelse af boligforbuddet.

Uanset at boligforbuddet blev pålagt for mere end 9 år siden på grund af forhold begået i perioden fra den 1. januar 2004 til den 16. april 2012, finder landsretten efter en samlet vurdering af sagens oplysninger, at den herved forvoldte forstyrrelse af Ts forhold ikke står i misforhold til de tungtvejende hensyn til dem, som forbuddet skal beskytte, og den grove og omfattende karakter af de begåede forhold, jf. straffelovens § 236, stk. 7.

Herefter og af de af byretten i øvrigt anførte grunde tiltræder landsretten, at der på nuværende tidspunkt ikke er grundlag for at ophæve det idømte forbud.

Thi bestemmes:

Byrettens kendelse stadfæstes.

T skal betale sagens omkostninger for landsretten.